

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΗ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟY: Ἐτησίᾳ δραχμαὶ 80. Ἐξάμηνος
δραχ. 45. Τρίμηνος δραχ. 25.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟY: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50.—
Ἀμερικῆς δολλάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ὧων ἐν γένει
τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.

Ἐξάμηνιοι καὶ Τρίμηνιοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συν-
δρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουμένης μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 34ος

Ἐν Ἀθήναις, 22 Ἰανουαρίου 1927

Ἔτος 49ον.—Ἀριθ. 8

ΜΟΚΟΚΟ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ JULES CHANCEL]

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

Κι' εὐθὺς ἔδωκε τὸ κοχύλι κι' ἐτοι-
μάστηκε νὰ τὸ φέρει στὰ χεῖλιά της.
Τὸ κόλπο πέτυχε.

Ὁ Μοκοκό ἄρπαξε τὸ χέρι τῆς μι-
κρῆς τοῦ φίλης καὶ τῆς πῆρε τὸ φαρ-
μάκι. Μὰ τὸ ἐπεισόδιο ἄλλαξε τὶς δια-
θέσεις του.

Ἀφοῦ αὐτὸ τὸ ἀγύριστο κεφαλάκι
ἤθελε καλὰ καὶ σώνει νὰ πάει μαζί
του κι' ἀπειλοῦσε διὰ τὸ πῆθαινε ἂν δὲν
τὴν ἄφιναν, πῶς μπορούσε αὐτὸς νὰ
πάρει ἀπάνω του τέτοια εὐθύ-
νη καὶ νὰ τὴν ἐμποδίσει; Τὸ
κάτω-κάτω, ὡς ἔκανε καλὰ αὐ-
τὴ μετὰ τὸ γέρο πατέρα της. Ἀς
τὴν πρόσεχε νὰ μὴ τοῦ φύγει!

Ἡ Ἰσλέ, ἀπὸ τὸ πρόσωπο τοῦ
Μοκοκό, κατάλαβε τὶς σκέψεις
του. Πῆδησε ἀπὸ τὴ χαρά της
καὶ φώναξε:

— Ἀ, τί ὥραία θὰ τὰ περά-
σουμε στὴ χώρα τῶν λευκῶν!

Καὶ πρόσθεσε, σοδαρὰ τώρα:

— Ἀκουσε νὰ σοῦ πῶ: μπο-
ρεῖ νὰ μὲ χρειαστεῖς καμμιά φο-
ρὰ κεῖ-πέρα. Ἐγώ, ξέρεις, εἴ-
μαι πονηρή.

— Καὶ τί νὰ σὲ κάμω;

— Ποῦ ξέρεις! Πολλὲς φορές
ἔχουμε ἀνάγκη ἀπὸ τὸν πιὸ μι-
κρό μας. Θυμᾶσαι βέβαια διὰ
αὐτὸ τὸ μάθαμε ἀπὸ ἓνα μῦθο,
ποῦ τὸν ἔχει γράφει κάποιος
λευκός.

Ἔτσι τὰ δύο παιδιὰ ἐκλει-
σαν τὴ συμφωνία τους. Τὸ τα-
ξίδι θὰ ἐξακολουθοῦσε ὅπως κι'
ἴσαμε τώρα. Θὰ ἦταν εὐκόλο
νὰ κρύβεται ἡ Ἰσλέ ἀπὸ τὸν
Πατατούκα, ἀφοῦ τὸ ταξίδι στὸ
ποτάμι θὰ γινέταν μετὰ τρεῖς πι-
ρόγες. Ἡ μικρὴ θάμενε μαζί μετὰ
τὸ Μοριμπά καὶ μετὰ τὶς ἀπο-
σκευὲς στὴν τρίτη καὶ τὸ βρά-
δυ, ὅταν θὰ κατασκηνώναν στὴν

ὄχθη, θὰ μπορούσαν νὰ βλέπονται καὶ
νὰ λένε δύο λόγια. Ὅταν θάφταναν
στὸ Σαῖν Λουί καὶ θάπρεπε νὰ μπαρ-
καριστοῦν, τότε θάδλεπαν.

Σ' αὐτὸ τὸ μεταξύ, ὁ κ. Πατατού-
κας δὲν πῆρε καθόλου μυρωδιὰ ἀπ' αὐ-
τὴν γινόταν. Ρουχάλιζε μακάρια!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'.

Ἡ Ἰσλέ μπαίνει χωρὶς εἰσιτήριο

Ἀπὸ ὀχτὼ μέρες ταξίδευαν στὸν πο-
ταμὸ Σενεγάλη, χωρὶς ὁ σοφὸς καθη-
γητὴς νὰ ὑποφιαστεί διὰ πῆγαινε στὴ
Γαλλία δύο μαθητὲς ἀντὶ γιὰ ἓναν!
Εἶχε ξαπλωθεῖ μαλακὰ-μαλακὰ στὴν
πιρόγα του. καὶ κοίταζε μετὰ μάτια μι-

σόκλειστα τὶς ὄχθες τοῦ ποταμοῦ καὶ
τὰ μονότονα τοπία.

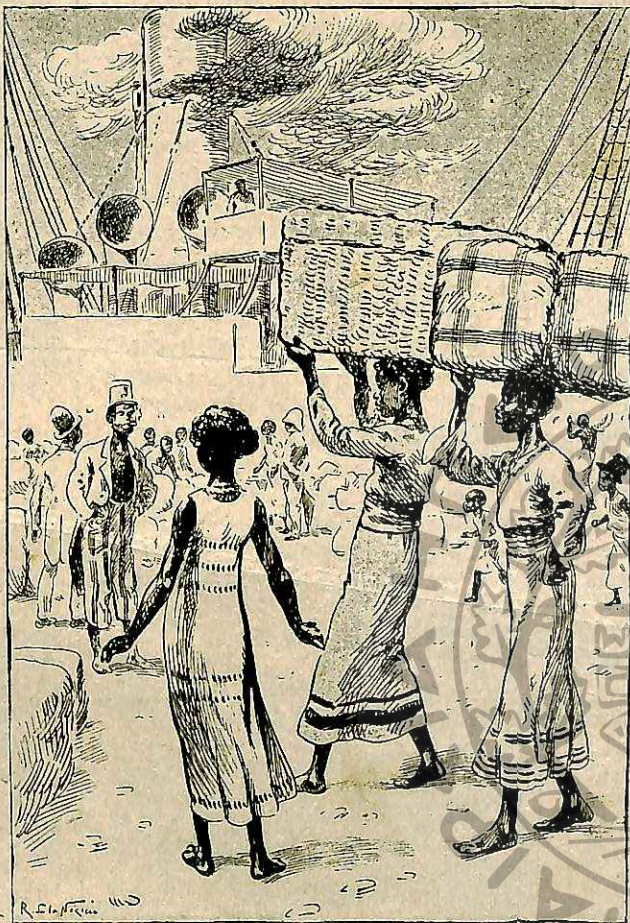
Σ' ὅλες αὐτὲς τὶς χώρες βασιλεύει
μιά γκριζὰ μονόχρωμη ἀτμόσφαιρα,
ὅπου φαίνονται ὅλα μονόχρωμα: δέν-
τρα, θάμνοι, χλόη, χῶμα, ἐνθ' ὅσα κιτρι-
νωπά νερὰ κυλοῦν ἀνάμεσα στὶς δύο
ὄχθες ἡσυχὰ καὶ νυσταγμένα. Καὶ μέ-
σα στὶς μονότονες ἐρημιεῖς, πολὺ ἀραιὰ,
φαίνονται μερικὲς καλύβες ἰθαγενῶν
μετὰ τὶς μυτερὲς στέγες τους.

Μ' ὅλη τὴ φλογερὴ ζέση πού πυρ-
πολοῦσε τὰ πάντα, οἱ μαῦροι τραβοῦ-
σαν ζωηρὰ τὰ κουπιὰ καὶ οἱ τρεῖς πι-
ρόγες, μετὰ τὴ βοήθεια τοῦ ρεύματος, ἐ-
τρεχαν ἀρκετὰ γρήγορα.

Ὅλη ἡ μέρα περνοῦσε σὲ ἀ-
νυπόφορη θερμοκρασία. Ὑστερὰ
ὁ ἥλιος, σὰ νὰ κουραζόταν ἀπὸ
τόση φλογερὴ προσπάθεια, ἐ-
γερνε σὰν ἓνας χάλκινος δί-
σκος, σκορποῦσε στὰ νερὰ τοῦ
ποταμοῦ τὶς τελευταῖες σπινθη-
ριστὲς ἀναλαμπές του κι' ἡ νύχτα
κυριαρχοῦσε μονομιᾶς παντοῦ.

Τότε οἱ πιρόγες πλεούριζαν
στὴν ὄχθη καὶ γινόταν ὁ πρό-
χειρος καταυλισμός. Αὐτὲς τὶς
στιγμὲς κατάφερνε ἡ Ἰσλέ νὰ
βλέπεται μετὰ τὸ Μοκοκό, Κι' ἦ-
ταν ἡ μόνη εὐκαιρία πού εἶχαν
νὰ μιλοῦν, παίζοντας ἐν ἄστεϊο
κρυφτούλι, γιὰ νὰ μὴν τύχη καὶ
τοὺς ἔδλεπε ὁ ὀπνάρης καθηγη-
τῆς, πού αὐτὴ τὴν ὥρα ἔκαν' ἔ-
ναν περιπατάκο στὴν ὄχθη, γιὰ
νὰ ξεμουδιάσει.

Ὁ Μοριμπά ὅμως ἦταν πάν-
τα ἀνήσυχος μ' αὐτὲς τὶς ἀπε-
ρισκεψίες τῆς μικρῆς, γιὰ τὴ φο-
βόταν διὰ τὸν μάλωνα πολ-
λὸ ἀδυστηρὰ, ἂν ἡ κατεργαριὰ
γινόταν φανερή. Μὰ οἱ φόβοι
τοῦ ἦταν σχεδὸν πάντα μάταιοι,
γιὰ τὸ Πατατούκα κουραζό-
ταν πολὺ γρήγορα καὶ γύριζε
στὴ σκηνὴ πού τοῦ ἐτοίμαζαν
γιὰ τὴ νύχτα. Ἐκεῖ κλεινόταν
καλὰ μέσα σὲ τριπλὴ κουνου-

«Ἡ Ἀφρικὴ εἶχε πλεούρισε καὶ τὰ φουγάρα της ἐκάπνιζαν.»

πιέρα, για ν' αποφύγει το μαρτύριο των κουκουπιών που είναι ή χειρότερη πληγή σ' αυτό τον τόπο.

Μόλις σκουρύνει, προβάλλουν ευθύς απ' όλες τις μεριές και το σφύριγμα τους είναι δυνατό κι' αδιάκοπο. Μερικά κατάφερναν να περνούν ακόμα κι' από την τριπλή κουκουπίερα του Πατατούκα, και τότε ακουγόταν τα χέρια του που χτυπούσαν στον άερα και το χοντρό κορμί του που στριφογύριζε, ενώ απ' το στόμα του έβγαλναν βλαστήμιες και βρισιές.

Οι δυο φίλοι μας την ώρα αυτή έκαναν σχέδια για το μέλλον, μιλούσαν για το Παρίσι που θα έδλεπαν σε λίγον καιρό, κι' έτσι ένα μέρος του βραδιού περνούσε ευχάριστα, ενώ ο Μοριμπά έπέβλεπε τριγύρω άγρυπνα.

Έτσι πέρασαν το Καγιές, το Μπακάλ και τέλος το Ποντόρ, τη χώρα του βασιλιά 'Ηλιου, που φημίζεται ως το πιο ζεστό μέρος της γης.

Τέλος, ένα πρωί, ο Μοκοκό διέκρινε στο βάθος του ορίζοντα, άσπρα τετράγωνα σημάδια. Ήταν σπίτια, πέτρινα σπίτια, που ο μικρός πρίγκιπας δεν τα είχε ιδει ποτέ στη ζωή του.

Έφταναν στο Σαίν-Λουί, στη γαλλική πόλη που βρίσκεται στις έκδολες του Σενεγάλη, κι' είναι ο πρώτος σταθμός πολιτισμού που συναντά κανείς από το έσωτερικό της Αφρικής.

Το δρομολόγιο που είχε καταστρώσει ο Πατατούκας, ήταν να μπαρκαρισθούν από το Σαίν-Λουί για τη Μασσαλία. Μά, βλέπετε, ο σοφός καθηγητής ήξερε περίφημα όλα τα ποτά, δεν ένοιωθε όμως γρύ από γεωγραφία. Γι' αυτό ο παιδαγωγός του διαδόχου των Ακουτονάρ άκουούσε ότι τα μεγάλα βαπόρια δεν πάνουν στο Σαίν-Λουί, αλλά στο Δακάρ που βρίσκεται κάμποσες χιλιάδες μέτρα δυτικότερα.

Όταν πληροφορήθηκε τη λεπτομέρεια αυτή από έναν διαδάτη, ο Πατατούκας τη μεταβίβασε στην ακολουθία του με τη συνθησιμένη του διπλωματία.

— Κουράγιο, παιδιά! φώναξε στους ιθαγενείς που ήταν μαζεμένοι στην προκυμάλια, χαρούμενοι γιατί είχαν τελειώσει τα βάσανά τους. Κουράγιο, γιατί έχουμε κάμποσα χιλιόμετρα ακόμα να φάμε!

— Πώς; έκαμε ο Μοκοκό ξαφνισμένος. Έμεις όχι φτάσαμε; Σ' έλεγε πώς στην πρώτη πόλη των Γάλλων, πάrouμε βαπόρια, πάμε ίσια Παρίσι!..

Ο Πατατούκας κούνησε με αξιοπρέπεια τους ώμους και, αφού σκέπασε έτσι τη γκάφα του, είπε:

— Μά, μικρό μου, είσ' ένα τέλειο κουτάβι!

Και μ' επισημότητα εξήγησε, τι είχε πληροφορηθεί. Το Σαίν-Λουί δεν

χωρούσε τα μεγάλα βαπόρια, γι' αυτό έπιαναν στο Δακάρ που άπειξε τρεις μέρες πορεία.

Οι μαυροί άρχισαν να μουρμουρίζουν. Μά ο Πατατούκας γύρισε σ' αυτούς θυμωμένος.

— Πώς; είπε, τολμάτε να φέρετε αντιρρήσεις στις διαταγές μου; Καλά λοιπόν, για τιμωρία σας, δε θα κάνουμε καθόλου σταθμό στο Σαίν-Λουί. Έμπρός, δρόμο! Αμέσως! Ξεφορτώστε τις πιρόγες κι' ετοιμάστε τα φορτώματά σας και την καρέκλα μου!

Οι μαυροί μουρμούρισαν και πάλι, αλλά συνειθισμένοι να υποτάσσονται, άρχισαν ευθύς τις ετοιμσίες.

(Ακολουθεί) ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΧΙΛΙΑ ΜΥΡΙΑ

ΕΝΑΣ ΜΕΓΑΛΟΣ ΨΕΥΤΗΣ

Αυτό, καθώς ισχυρίζεται τουλάχιστο ο περίφημος αμερικανός χιουμοριστής Μάρκ Τουαίν, έγινε στο Ρωσσο-ιταπινικό πόλεμο του χίλια ενιακόσια... δεν θυμάμαι.

Ένας μουζίκος, νοσοκόμος, μάζεψε απ' το πεδίο της μάχης πληγωμένους. Κάποτε βρήκε κι' έναν που του είπε πως ήταν έλαφρά χτυπημένος στο πόδι. Έπειδή όμως δεν μπορούσε να περπατήσει, ο νοσοκόμος τον φορτώθηκε στον ώμο για να τον πάει στο χειρουργείο.

Καθώς τον πήγαινε, πέρασε μια ο έίδα και του πήρε το κεφάλι. Ο νοσοκόμος δεν κατάλαβε τίποτα. Όταν έφθασε κοντά στο χειρουργείο, με το φορτίο του πάντα, ένας γιατρός του φώναξε:

— Έ, που το πώς αυτό το πτώμα;

— Όχι δά πτώμα, αποκρίθηκε ο νοσοκόμος: ο άνθρωπος είναι πληγωμένος έλαφρά...

— Αυτός! έκαμε ο γιατρός. Μά για κατέδρα τον να τον ιδής...

Ο νοσοκόμος κατέδρα τον «πληγωμένο» του. Κι' όταν δεν είδε παρά έν' άκέφαλο πτώμα, έμειν' έκστατικός.

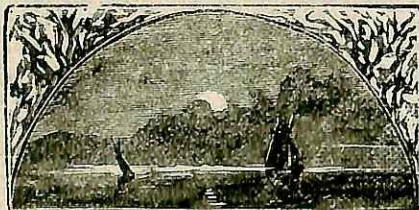
— Τόν ψεύταρο! φώναξε. Αυτός ο ίδιος μου είπε πως ήταν έλαφρά πληγωμένος στο πόδι!

— Είδες εκεί τί σουρτιασε; άστειύθηκε ο γιατρός που κατάλαβε τί είχε συμβεί.

Κι' ο μουζίκος σοδαρότατα:

— Βάζω στοίχημα πως θ'αναι απ' το γειτονικό μας το χωριό. Έκει έχει τους μεγαλύτερους ψεύτες!

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΟΙ ΤΥΦΛΟΙ

Στου τριστράτου τις δυο γωνιές
Δυο τυφλοί στέκουν όλη μέρα.
Στης χειμωνιάς τις παγωνιές
Και στου καλοκαιριού το κάμμα,
Οι δυο τυφλοί περνούν άντάρια,
Στην ίδια θέση όλη τη μέρα,
Πάντα στις ίδιες τις γωνιές.

Τάδεια τους μάτια στο κενό
Κι' οί δυο έχουν όμοια στηλωμένα.
Κι' όταν στού ένού τους τάδεϊανό
Διακάζι τίποτ' άντηχήσει,
Τούτος συχώρια δε νάρχιση,
Μά του άλλου όμοια στηλωμένα
Τα μάτια μένουν στο κενό...

Καμιά φορά, άμα σταματά
Του δρόμου ή τόση φασαρία,
Ο ένας τον άλλον άρωτά
Κάτι για τη θλιμμένη Ξηση,
Κάτι κι' ο άλλος θάπαντήση,
Του δρόμου ή τόση φασαρία
Καμιά φορά άμα σταματά.

Και σά νυχτώση, δυο παιδιά
Πάντα θάρθουν την ίδια ώρα
Και, άν έχει κίνηση ή βραδιά,
Λίγο μαζί θα περπατήσουν.
Μετά σ' ους γέροντες θα γυρίσουν,
Που ξεκινούν την ίδια ώρα
Ακολουθώντας τα παιδιά.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΟΥΓΙΟΥΛΗΣ

ΣΕΛΛΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ (Βραβείον Νομπέλ)

ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Κι' ούτε λιγότεψε την γρηγοράδα της, ή Άκκα, αλλά εξακολούθησε να πετάη σαν και πρώτα.

— Ά, έτσι είναι; σκέφθηκε ο χήνος.

Τώρα μόλις κατάλαβε ότι οι άγριό-χηνες δεν το είχαν στο νου τους να τον πάρουνε μαζί στη Λαπωνία. Του το είχαν πει μονάχα για να τον κοροϊδέψουν. Άρχισε να θυμώνει με τον έαυτό του που κουράστηκε ίσα-ίσα τώρα και δεν θα μπορούσε να δείξη σ' εκείνες τις αλανιάρες ότι και μια ήμερη χήνα ήταν ικανή να κάνει κάτι. Και το χειρότερο απ' όλα ήταν το συναπάντημά του με την Άκκα. Παρ'όλο που ο Φίλιππας ήταν ήμερος χήνος, είχε όμως κι' αυτός άκούσει να μιλάνε για μια άγριόχηνά που την έλεγαν Άκκα και που θα ήταν παραπάνω από εκατό χρονών. Είχε τέτοια μεγάλη φήμη, ώστε την διάλεγαν πάντα οι καλύτερες άγριόχηνες για όδηγό τους. Κανένας όμως δεν περιφρονούσε τόσο τις ήμερες όσο ή άγρια Άκκα και το κοπάδι της, και γι' αυτό ο χήνος ήθελε να τους δείξη ότι δεν άξιζε λιγότερο απ' αυτές.

Πετούσε άργά-άργά πίσω απ' τις τελευταίες και συλλογιζόταν άν έπρεπε να πετάξη πέρα-πέρα ή να γυρίση πίσω. Αίφνης άκούει να του μιλάει ο πισπιρίγκος που καθόταν στην πλάτη του:

— Άγαπημένε μου χήνο, καλέ μου

Φίλιππα. Βλέπεις πως ένας χήνος που δεν πέταξε ποτέ του, είναι άδύνατο να πάη ως τη Λαπωνία με τις άγριόχηνες. Δεν θ'άτανε καλύτερα ναποφασίσης να γυρίσης πίσω, προτού να πäs χαμένος άδικα;

Ο πισπιρίγκος όμως αυτός που έννοιωθε στη ράχη του ο χήνος, ήταν το πιο δυσάρεστο απ' όλα. Και μόλις άκουσε ότι ο μικρός δεν πίστευε πως θα μπορούσε να εξακολουθήση το ταξίδι του, ο Φίλιππας το πήρε άπόφαση να μείνη με τις άγριόχηνες.

— Άν πής ένα λόγο παραπάνω, θ' σε ρίξω στο βάλτο που βρίσκεται από κάτω μας, του είπε.

Κι' από το θυμό του έδαλε πάλι τέτοια δύναμη, ώστε μπόρεσε να πετάξη τόσο καλά όσο σχεδόν και οι άλλες χήνες. Βέβαια δεν θα μπορούσε να βαστήξη και πολύ, αλλά δεν ήτανε κι' ανάγκη. Γιατί τώρα οι χήνες άρχισαν να πετούνε όλοένα χαμηλότερα και την ίδια στιγμή που βασιλεύε ο ήλιος, άκούμπησαν τα πόδια τους στη γη. Πριν να το καλοκαταλάβουν, ο μικρός κι' ο χήνος βρισκόνταν κιόλα στην άκρογιαλιά της λίμνης Βόμπζε.

— Έδω φαίνεται πως θα περάσουμε τη νύχτα, είπε ο μικρός και πήδησε κάτω από τη ράχη του χήνου.

Βρισκόνταν σε μια στενή άμμόδη άκρογιαλιά και μπρός τους άπλωνόταν μια αρκετά μεγάλη λίμνη. Η θέα της λίμνης όμως ήταν άσχημη. Σχεδόν όλόκληρη ήταν σκεπασμένη από πάγο που ήταν μαυρος και λερωμένος, μ'ένα σωρό ραγίσματα και τρύπες, όπως είναι πάντα την άνοιξη. Πολύν καιρό δεν θα κρατούσε ακόμη ο πάγος, γιατί είχε κιόλα ξεκολλήσει απ' την άμμουδιά και γύρω-γύρω έδλεπε κανείς μια πλατειά λουρίδα από το νερό της λίμνης που γυάλιζε. Για την ώρα όμως ο πάγος ύπ'ήρχε ακόμα εκεί και σκόρπιζε παντού το κρύο και την άγριαδα του χειμώνα.

Στην άπέναντι μεριά της λίμνης έδλεπε κανείς μια όρχια πρόσχαρη άκρογιαλιά. Έκει όμως που βρισκόνταν οι χήνες, άπλωνόταν ένα μεγάλο δάσος από έλατα. Και τα έλατα φαινόταν σ'α να είχαν τη δύναμη να κρατούν κοντά τους τον χειμώνα. Από πκντού το χιόνι είχε φύγει κάτω όμως από τα πελώρια έλατα σχημάτιζε ένα πυκνό στρώμα. Είχε λυώσει κι' είχε ξαναπαγώσει δυο-τρεις φορές και τώρα πάλι ήταν τόσο σκληρό όσο και ο πάγος.

Ο μικρός έννοιωθε τέτοιο πλάκωμα από την έρημιά που άπλωνόταν γύρω του, ώστε του έρχόταν νάρχιση να κλαίη δυνατά. Αίσθανόταν πολύ μεγάλη πείνα, γιατί όλόκληρη την ήμέ-

δεν είχε βάλει τίποτα στο στόμα του. Άλλά κι' έδω που ήταν, που θα μπορούσε ο καίμενος να βρεί κάτι για να φάη;

Τον Μάρτη ούτε στα δέντρα, ούτε στα χωράφια ακόμη δεν βρίσκεται τίποτα φάγσιμο. Άχ, ναί, που θ'άβρισκε κάτι για να φάη; Ποιός θα του έδινε. ένα στρώμα για να κοιμηθή; Ποιός θα τον έδωζε κοντά στο τζάκι

του να ζεσταθή; Ποιός θα τον προστάτευε τώρα από τις άγριόχηνες;

Γιατί τώρα που είχε βασιλέψει πιά ο ήλιος, το κρύο άρχισε να ξαπλώνεται στη λίμνη, το σκοτάδι κατέβαινε στη γη και μαζί μ' αυτό μια άγωνία.

Τώρα ο μικρός δεν έννοιωθε πιά την ευχαρίστηση που πλημμύριζε την ψυχή του όταν πετούσε στον άερα.

(Ακολουθεί)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

Ο ΜΠΕΜΠΗΣ ΑΡΧΙΑΝΕΤΑΡΧΟΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Η.

Και ξεμέρωσε ο Θεός την ήμέρα που ο Μπέμπης κι' ο Φούσκας θ'άβγαιναν ληστές. Ήταν μια Πέμπτη, τέλη Ιουλίου.

— Μεγάλη ήμέρα! έλεγε ο Μπέμπης. Τί μεγάλη ήμέρα!

— Μά τώρα το καλοκαίρι, άπαντούσε ο Φούσκας, όλες οι μέρες είναι μεγάλες.

— Ούρ, τί κουτός και πεζός που είσαι, καίμενε! Μεγάλη μέρα έννοώ... μεγάλη, δοξασιμένη, ιστορική!... Ίδες, ίδες έδω!

Κι' ο Μπέμπης έδειξε και διάβασε στο Φούσκα τα μυλιέττα που είχε τυπώσει με τη γραφομηχανή του άδερφού του:

ΚΑΠΕΤΑΝ - ΜΠΕΜΠΗΣ ΚΑΡΑΜΑΝΙΚΑΣ
ΑΡΧΙΑΝΕΤΑΡΧΟΣ

ΑΗΜΕΡΙ: Στον Προφήτ' Ήλία.
ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ: 15,23

Τηλεγραφική Διεύθυνση:
ΜΠΕΜΠΗΚΑΡΑΝΕΤ, ΠΡΟΦΗΛ

Ο Φούσκας άπόρησε πολύ γι' αυτά όλα. Κι' ο Μπέμπης του εξήγησε:

— Έβαλα, κουτέ, όλο τ'όνομά μου και τη διεύθυνσή μου, για να δείξω πως δεν τους φοβούμαι. Άν τους βαστώ, δε έρθουν να με πιάσουν! Το τηλέφωνο πάλι το έβαλα, κουτούλιακα, για τους συγγενείς των αϊχμαλώτων που θα ήθελαν να συνεννοηθούν μαζί μου για τα λύτρα... Άλλά τί σου λέει ο τίτλος μου; Έγώ τον βρήκα. Άρχιληστής δεν μου άρεσε! ούτε λήσταρχος.

Δηλαδή δεν ήξερα ποιό απ' τα δυο να διαλέξω. Τα έννοσα λοιπόν κι' έβαλα: Άρχιλήσταρχος. Τί ώραίο, έ; Κανένας άλλος δεν πήρε ποτέ τέτοιο τίτλο!

— Να τον χαώης! έκαμε ο Φούσκας. Κι' εις άνώτερα!

— Ά, άνώτερο απ' αυτό δεν υπάρχει! φώναξε ο Μπέμπης. Είμαι ο λήσταρχος των ληστών! Αυτό θα πη άρχιλήσταρχος!

Και τότε, ούτως ή άλλως, την ώρα που κοιμόνταν όλοι στο σπίτι και στη γειτονιά, ή συμμορία ξεκίνησε κουρά για τον Προφήτ' Ήλία. Μπροστά ο Φούσκας φορτωμένος εκείνο το καλάθι, και πίσω, πολύ πίσω, — για να μη φαίνονται μαζί, — ο Μπέμπης, σέρνοντας και το σκύλο τους τον Σπίθα.

(Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ - ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑ·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΑ ΟΝΕΙΡΑ

Αγαπητοί μου,

ΟΛΛΕΣ φορές μιλήσαμε για τα όνειρα· γιατί και πολλές φορές ρώτησαν γι' αυτά τη Διάπλασι φίλοι της. Ξέρω πως είν' ένα θέμα που ενδιαφέρει πολύ μικρούς και μεγάλους. Κι' έπειδή αυτές τις ημέρες έτυχε να διαβάσω ένα άρθρο που μου φάνηκε πολύ διαφωτιστικό, θα σάς μιλήσω και πάλι. Θα σάς πω τι παραδέχεται για τα όνειρα ο συγγραφέας του άρθρου, που είναι ο Γάλλος γιατρός Ζάν Μπερτράν. Μια «αυθεντία» δηλαδή. Και μπορούμε να πούμε πως το άρθρο του είναι ή τελευταία λέξη της Έπιστήμης για το μεγάλο αυτό πρόβλημα.

Στην αρχή λέγει ότι ανέκαθεν τα όνειρα κίνησαν την περιέργεια των ανθρώπων και χρησίμεψαν σαν ένα είδος μαντείας. Θυμίζει την Πυθία των Δελφών που οι περίφημοι χρησμοί της δεν ήταν παρά ανυνάρτητα λόγια ονείρου, έφιάλη, που τον προκαλούσαν οι αναθυμιάσεις του Μαντείου, τα ναρκωτικά αέρια που έδιναν απ' το δρυμα εκείνο της γής, κάτω απ' τον τρίποδα της Ιέρειας (αν κι' αυτό θα το αμφισβητούσε κανένας, γιατί άλλοι λένε ότι τάερα εκείνα δεν την έδύθιζαν σε ύπνο, αλλά την έφεραν σε μια κατάσταση έκστασης). Αναφέρει ακόμα τα όνειρα του Φαραώ που τα εξήγησε ο Ίωσηφ, - ο γενάρχης να πούμε των ονειροκριτών, «των πωλητών αυτών της έλπίδας που δεν έκρεωκότησαν ποτέ», - κι' εξακολουθεί έτσι:

«Ο ύπνος δεν είναι πάντα ένας μικρός θάνατος. Ζούμε κάποτε στ' όνειρό μας μια έντονη ζωή που αμυδρά τη θυμούμαστε όταν ξυπνούμε. Τα όνειρα είναι σά φαντασμαγορίες που ξετυλίγονται με ταχύτητα αστραπής: Το πιο μακρύ όνειρο μόλις διαρκεί λίγα δευτερόλεπτα. Όταν παύει, με τον ύπνο, ή λειτουργία της συνείδησής μας, χίλιες όψεις, χίλιες έντυπώσεις, χίλιες αναμνήσεις χορεύουν στο νοού μας άτακτα, ασυνάρτητα, σαν τα κύματα ταραγμένης θάλασσας ή σαν παιδιά που μένουν στο διάλειμμα χωρίς την επίβλεψη του δασκάλου.

Κι' όμως ή ασυναρτησία αυτή των ονείρων κρύβει κάποι' ένα νόημα. Πολλά όνειρα π. χ. είναι σχετικά με την υγιεινή μας κατάσταση. Μια κακοστομαχία, μια διατάραξη της κυκλοφορίας, μια στενοχώρια στους πνεύμονες, ή πλέρση ενός μέλους κτλ. προκαλούν αλλεγινούς έφιάλτες. Ονειρεύομαστε τότε πως μάς συντρίβει ένα βάρος, πως μάς θαγκώνει ένα κακό ζώο, πως κά-

ποιος έχθρος μάς κυνηγά και δεν μπορούμε να φύγουμε, ή πως πέφτουμε στο κενό και ξυπνούμε τρομαγμένοι.

Το περίεργο είναι ότι κάθε δηλητήριο έχει τον έφιάλη του: ο αλκοολικός βλέπει να τρέχουν ποντικοί· ο όπιμανής βλέπει να έρπουν φίδια. Κάποιο φαρμακερό φυτό του Μεξικού που το λένε *περιόλι* και το μεταχειρίζονται εκεί οι ινδοί μάγοι, έχει την ιδιότητα να προκαλή ύπνο με τις πιό εκπληκτικές φαντασμαγορίες χρωμάτων. Γι' αυτό το λόγο μερικά όνειρα προαναγγέλλουν μιά άρρώστεια που ένεδρεύει ακόμα στον οργανισμό. Κι' αναφέρεται ή περίπτωση ενός κοριτσιού που έδλεπε επίμονα στον ύπνο της ότι ένα μάγγανο της έσφιγγε το κεφάλι, κι' αυτό λίγες μέρες πριν άρρωστήσει από μηνιγγίτη.

Όχι, - εξακολουθεί ο γιατρός Μπερτράν, - δεν είναι όλα σκοτάδι κι' ασυναρτησία στα όνειρά μας. Φαίνεται καμιά φορά ότι έχουμε μιά ανώτερη αντίληψη στον ύπνο μας, ότι αποκτούμε μιά δύναμη που δεν την έχουμε στον ξύπνο. Δεν μάς συνέδηκε πολλές φορές να βρούμε το πρωί στο νοού μας τη λύση ενός προβλήματος που μάταια τη ζητήσαμε αποδράδες; Συχνά, σε μιά κατάσταση μισοσυνείδητης έρχεται στους καλλιτέχνες ή έμπνευση. Ο Λαφονταίν σε όνειρο έσυνθεσε το μύθο του «Τά δυο περιστέρια». Οι ύπνοδάτες, σε κατάσταση ονείρου, εκτελούν τις πιό επικίνδυνες πράξεις με ακρίβεια εκπληκτική. Υπάρχουν ένα σωρό παραδείγματα ανθρώπων που δέχτηκαν στον ύπνο τους την προειδοποίηση ενός δυστυχήματος. Μια αγωνία ή μιά παραίσθηση τους ξύπνισε ακριβώς τη στιγμή που πέθαινε άλλος κάποιο αγαπημένο τους πρόσωπο, σά να έσπασαν άξαφνα τάρατα νήματα που τους έδεσαν μαζί του.

Αυτά όλα, - λέγει πάντα ο γιατρός Μπερτράν, - είναι πραγματικώς συγχρονιστικά. Φαίνεται ότι το υποσυνείδητό μας έχει περισσότερες δυνατόεις ή δυνατότητες από το συνείδητό· ότι βλέπουμε καλύτερα, φωτεινότερα στον ύπνο μας παρά στον ξύπνο· λες κι' ο ύπνος μάς βάζει σ' επικοινωνία, σ' επαφή, με τη ζωή του Σύμπαντος και με τους άπειρους παλμούς της.

Αλλά στη μυστηριώδη αυτή χώρα δεν μπορούμε να μπούμε παρά με ισχυρό νευρικό σύστημα και με κριτικό πνεύμα πολύ φωτισμένο. Άλλοιωτικά κινδυνεύουμε να τρελλαθούμε. Άς αφήσουμε λοιπόν στην Έπιστήμη τη φροντίδα να εισχωρήση με άργα βήματα στην ανεξερεύνητη χώρα και να μάς εξηγήση τα φαινόμενά της.

Αυτά λέγει στο άρθρο του ο γιατρός Μπερτράν. Και βλέπετε ότι κι' αυτός

«παραδέχεται» τα όνειρα όπως, άπανά-νω-κάτω, σάς έμαθα μιά φορά να τα παραδέχεσθε και σεις σαν φαινόμενα από άγνωστες ακόμα ψυχικές δυνάμεις, που μιά μέρα θα γίνουν γνωστές. Μπορεί να μην πιστεύη κανείς στον «Ονειροκρίτη», δεν μπορεί όμως παρά να πιστεύη στην προφητική σημασία μερικών ονείρων. Γιατί δεν είναι παρά προαισθήσεις και τηλεπάθειες, που ο άνθρωπος τις αισθάνεται ζωηρότερα όταν κοιμάται παρά όταν είν' έξυπνος. Επίσης σημαντικά είναι τα όνειρα ως *ενδεικτικά* της ύγείας μας και κάποτε, καθώς είδαμε, ως προμηνύματα μιάς άρρώστειας που μάς φοβερίζει. Όστε να φυλάξη ο Θεός και να μην ίδουμε ποτέ στον ύπνο μας πως ένα μάγγανο μάς σφίγγει το κεφάλι...

Σας ασπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΤΖΑΚ

[Μυθιστόρημα ALPHONSE DAUDET, διασκευασμένο για την «Διάπλασι» από τον κ. Γρ. Ξενόπουλο].

- Συνέχεια από το προηγούμενο -

Η μητέρα, νέα, λουσατή, φορούσε μιά μεξικάνικη μπέρτα με ρίγες και με κρόσια. Το παιδάκι, ντυμένο α' λ' α γ γ λ α λ, έμοιαζε καταπληκτικά με τον όμορφο βαπτιστικό του λόρδου Πήμποκ, - τον Τζάκ του καιρού εκείνου (με Τά Ζήτα...)

Όταν πέρασαν από κοντά του, τραβήχτηκαν αθόρμητα κι' οι δυο, κι' ή μακριά μεταξωτή φούστα της κυρίας σηκώθηκε γοργά, γιά να μην αγγίξη στα μανίκια του Τζάκ που ήταν μαύρα από το κάρβουνο. Το κίνημα ήταν σχεδόν ανεπαίσθητο, μα ο νέος θερμαστής το είδε. Κι' άξαφνα του φάνηκε ότι το Παρελθόν, το αγαπημένο εκείνο Παρελθόν που ή θύμησή του, σαν όνειρο, τον παρηγορούσε στις μαύρες ήμέρες, τον άπαρνιόταν, τον άφινε, του έφευγε γιά πάντα!

Μιά μισοσκληρωτική βλαστήμια και μιά γερή γροθιά στον ώμο του κόψτε το θλιβερό ρεμβασμό:

— Άντε κάτω! τί χαζεύεις εδώ, βρέ;

Ήταν ο Μπλανσέ, - ο Μόκος όπως τον έλεγαν στο πλοίο, - που έκανε την περιπολία του. Ο Τζάκ κατέθηκε ντροπιασμένος χωρίς να πη λέξη.

Την ίδια στιγμή ο «Κύδνος» σείσθηκε ολόκληρος, ο άτμος που ροχθοόσε απ' το πρωί, ρύθμισε τον κρότο του κι' ο έλικας άρχισε να δουλεύει. Ξεκινούσαν.

* *

— Στάσου εδώ! του είπε ο αρχι-χιθερμαστής.

Κι' ο Τζάκ στάθηκε μπροστά σ' έν' από τα φλογερά εκείνα φουνέλλα. Η

δουλειά του ήταν τώρα να το διατηρή, να το τρέφει και να το αδειάζη ακατάπαυτα. Άσυνείθιστος ακόμα στα κουνήματα του βαποριού, ο νέος θερμαστής έχανε κάθε τόσο την ισορροπία και κινδύνευε να πέση στη φωτιά. Ήταν όποχρεωμένος να πιάνεται από δω κι' απ' εκεί, και συχνά άφινε με κραυγή πόνου το στήριγμά του, γιάτι του έκαιγε τα χέρια.

Όσο έργαζόταν όσο καλύτερα μπορούσε. Άλλά ύστερ' από μιά ώρα, του κόπηκε ή άναπνοή, το αίμα ανέδηκε στο κεφάλι του, τα μάτια του θάμπωσαν κάτω απ' τα σουρουφλιμένα του φρύδια κι' ούτ' έδλεπε πιά ούτ' άκουγε. Έκαμε τότε ό,τι έκαναν κι' οι άλλοι: βγήκε καταϊδρωμένος στον «άέρα». Ήταν ένας διάδρομος γιά τους θερμαστές, όπου ο έξωτερικός άέρας, με άγωγό, έπεφτε από πάνω σαν καταρράκτης. Ά, τί καλά! Το ψυχρό εκείνο ρεύμα τον έδρόσισε άμέσως, τον έπάγωσε. Θα τον άρρώσταινε ίσως, θα τον έσκότωνε· αλλά γιά μιά στιγμή του ξανάδινε την πνοή, τη ζωή.

— Ποι είναι ή τσότρα; είπε με βραχνή φωνή στο θερμαστή που του είχε δώσει πρωτύτερα να πιη.

— Νά τη, σύντροφε! Τόξερτα έγω που θα τη γύρευες μόνος σου...

Ήπτε κάμποσο. Ήταν σπέρτο μονάχο ή ρακή εκείνη, αλλά την κατέβαζε σά νεράκι. Στην αρχή αίστάνθηκε μέσα του μιά γλυκειά ζέση που μεταδόθηκε σ' όλα του τα νεύρα, σ' όλους του τους μύνες, κι' ύστερα ένα δυνατό, άνυπόφορο κάψιμο στο στομάχι. Γιά να σβύση αυτή τη φλόγα που τον έκαιγε, ξανάρχισε να πίνη. Φωτιά από μέσα, φωτιά απέξω, φλόγα πάνω στη φλόγα, σπέρτο πάνω στο κάρβουνο, - τέτοια θάταν στο έξης ή ζωή του!

Κι' ή ζωή αυτή ή φοιχτή βάσταξε τρία όλάκερα χρόνια. Τρία χρόνια άπαίσια, με τις ήμέρες τους όλες όμοιες, με τις έποχές τους ίδιες πάντα, μέσα σ' αιώνια κυνικά καύματα, στο λεδητοστάι έωλε βαποριού.

Πέρασε χώρες άγριες, με όμορφα όνόματα, με ζαφερίνιους ούρα, με μισοκοιλοσπασμένες άτμοσφαιρές. Μα με δυστυχισμένος θερμαστής δεν είδε ό δυστυχισμένος θερμαστής τίποτα. Απ' αυτές και δεν κατάλαβε τίποτα. Γι' αυτόν, ή θάλασσα βούιζε πάντα με τον ίδιο θυμό, και με την ίδια άγριότητα ή φωτιά. Όσο πιο όμορφη ήταν ή χώρα, τόσο πιο φοβερό του φαινόταν το καμίνι του.

Στη νύχτ' αυτή, ένα μόνο φωτεινό σημάδι: ή μητέρα του. Στεκόταν στο βάθος της σκοτεινής του ζωής σαν Πα-ναγιά στο βάθος μιάς έκκλησιάζ που όλα της τα κερία ήταν σβυσμένα. Και

μεθυμένος ακόμα, δεν ξεχνούσε γιά ποιο σκοπό είχε γίνει θερμαστής και φύλαγε δλο του σχεδόν το μισό. Η μόνη του χαρά, ή μόνη του παρηγοριά ήταν να συλλογίζεται πως έργαζόταν γιά τη μητέρα του.

Όλοένα όμως ή μεταξύ τους απόσταση μεγάλωνε... Τα γράμματα του Τζάκ γινόνταν άραιότερα, σά να ριχνόνταν κάθε φορά κι' από μακρύτερα. Της Ίδας, πολλά και μεγάλα, τον περίμεναν σε κάθε λιμάνι· αλλά του μιλούσαν γιά πράγματα τόσο ξένα πιά γι' αυτόν, - ένα φτωχό θερμαστή του «Κύδνου», - ώστε τα διάβαζε μόνο γιά νακούη τη μουσική τους, σά μακρινόν αντίλαλο μιάς αγάπης που έμενε πάντα ζωντανή...

Στην αρχή, ή μητέρα του του έγραφε από το Έιόλ. Μα ύστερα τα γράμματα της είχαν την ταχυδρομική σφραγίδα του Παρισιού. Κά-

ποι' άλλαγή είχε γίνει στη ζωή των Νταρζαντόν: ο ποιητής με τη γυναίκα του είχ' εγκαταθεί πάλι στο Παρίσι, και το σπίτι τους ήταν στην προκουαία των Αύγουστινών, κοντά στο Ίνστιτούτο. «Βρισκόμαστε στο πιο πνευματικό κέντρο, έγραψε ή Ίδα. Ο Νταρζαντόν, γιά να εύχαριστήση τους φίλους του που τον παρακάλεσαν πολ-

— Πισω γιάτι σάς σκότωσα!... (Σελ. 69. στ. γ')

λύ, απόφασινεν άπιστρέψη και να ιδρύση ένα φιλοσοφικό και λογοτεχνικό περιοδικό. Μ' αυτό θα κάνη γνωστά τα έργα του, που άδικα μένουν ως τώρα στην άφάνεια, και θα κερδίση και χρήματα πολλά. Φαντάσου όμως τί κόπους που έχει τώρα και τί τρεχάματα. Ο κ. Μορονδάλ μάς έδωσε να δημοσιεύσουμε μιά πολύ ωραία μελέτη. Τον βοηθώ κι' έγω τον καίμενο τον ποιητή μου κι' αυτή τη στιγμή τελειώνω την αντίγραφή της Κόρης του Φάουστ. Είσ' εύτυχισμένος έσύ που ζής μακριά απ' όλες αυτές τις φασαρίες... Τώρα θάχης μεγαλώσει πολύ. Στείλε μου τη φωτογραφία σου».

Τας από την Άδελφον καιρό, περνών-να χοντρό δέμα με την επίγρως «κ. Τζάκ ντε Μπαρνανσύ, θερμαστήν του άτμοπλοίου Κύδνος». Ήταν το πρώτο τεύχος του περιοδικού:

«ΜΕΛΛΟΝΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ», Άμορβ Νταρζαντόν: άρχισοντάτης ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Τί είμαστε και τί θα γίνουμε... Η Κόρη του Φάουστ, πρόλογος... Η Άγωγή στις Άποικίες... Ο Έργάτης του Μέλλοντος... Άρματαθεραπεία... Άδίκριτες έρωτήσεις προς τον κ. Διευθυντή του Μελοδράματος... Α...

Μηχανικά, ο θερμαστής ξεφύλλιζε αυτό το τεύχος, που το λέρωνε και το μαύριζε με τα χέρια του όσο το διάβαζε. Κι' άξαφνα, βλέποντας τα όνόματα όλων του των έχθρων, όλων του των δημίων, μαζεμένα στο στιλπνό και χρωματιστό εκείνο εξώφυλλο, άγανάκτησε και, φοβερίζοντάς τους με σφιγμένους γρόθους, σά να τους είχε κεί μπροστά του, σά να μπορούσαν να τον άκούσουν, φώναξε με λύσσα:

«— Παλιανθρώποι! κακούργοι! Τί με κάνετε μένα;»

Μά ήταν μιά στιγμή, μι' αστραπή. Και πάλι ο θερμαστής βυθίστηκε στη σιωπή του, στη δυστυχία του, στην ά-τονία του και στην εγκαρτέρηση... Ο κόπος, ή φωτιά, το πιότο, ή ταπεινώ-ση, τρία χρόνια τώρα, τον είχαν σχε-δόν άποκτηνώσει. Δεν ήταν πιά άνθρωπος. Ζούσε σά μέσα σ' ένα κακό όνειρο.

Ενόμιζε πως όλα τάδλεπε ή τάχε ιδεί στον ύπνο του.

Έτσι κι' εκείνη τη νύχτα που κοιμόταν και που ξύπνησε απότομα από ένα φοβερό τράνταγμα του βαποριού. Τού φάνηκε πως τόνειρό του εξακολουθούσε καθώς άκουσε κείνους τους κρότους, εκείνα τα τριξίματα, εκείνα τα βουτιά, έ-κείνους τους παφλασμούς του νερού, εκείνα τα βιαστικά βήματα, εκείνα τα κουδουνίσματα, εκείνες τις φωνές, τις κραυγές, τα ξε-

φωνητά του τρώου...

Οι σύντροφοί του τον φωνάζουν, τον σκουνοτούν:

— Τζάκ!... Τζάκ!...

Πετιέται μισόγυμνος. Το μηχανοστάσι έχει δυο πόδια νερό. Ο έλικας έχει σταματήσει, ή πυξίδα έχει σπάσει, τα φανάρια έχουν σβύσει. Μιλούν, ρωτούνται στα σκοτεινά:

— Τί είναι;... τί έγινε;...

— Έν' άμερικάνικο έπεσε άπάνω μας. Βοηθήσατε! Όποιος μπορεί άς γλυτώση!

Όλοι, μηχανικοί και θερμαστές, όρ-μοβν στη στενή σκάλα. Μ' από πάνω, από το κεφαλόσκαλο, ο Μόκος, με το πιστόλι στο χέρι, τους φωνάζει:

— Πισω γιάτι σάς σκότωσα!... γρηγορήτε! έλάτε σάς, παλιόσκυλα, και κριά! Μπορούμε... δεν είναι μα-καί να σωθούμε!

Γύρισαν καθένας στη θέση του κι' άρχισαν τη δουλειά με τη φούρια της άπελπισίας. Στο λεβητοστάσι είναι φρίκη. Τα φουνέλλα, έξχειλα από βρε-μένο κάρβουνο, βγάζουν έναν καπνό κί-τρινο, πυκνό, που τους τυφλώνει και τους πνίγει όλους. (Ακολουθεί)

Ο ΔΗΓΟΣ ΤΟΥ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΟΥ

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

3. — Ο νεώτερος Τόμος της «Βιβλιοθήκης» είναι το μυθιστόρημα του κ. Ξενοπούλου «Η Αδελφούλα» μου. Έτοιμάζονται να εκδοθούν και άλλοι. Κατά τη γενική ομολογία, η «Βιβλιοθήκη» της Διαπλάσεως έχει τα καλύτερα βιβλία που φανήκαν ως τώρα στην Ελλάδα για παιδιά και για οικογένειες, γραμμένα ή μεταφρασμένα από τους πιο έμπειρους μας λογτέχνες, Παλαμά, Φέριπο, Άννινο, Κουριτίδη, Ξενοπούλου κλπ.

4. — Εκτός από τους Τόμους της «Βιβλιοθήκης», στο Γραφείο της «Διαπλάσεως» βρ σκονιάνει κι άλλα βιβλία συνεργειών της, όπως τα «Απαντα» του Ξενοπούλου (για μεγάλους, τὰ «Παραμύθια» της Γεωργίας Ταρσοῦλη (για παιδιά), κλπ. Κι' αὐτὸν δημοσιεύεται στὸ φύλλο Τιμοκατάλογος. Βιβλία όμως που δὲν ἀναφέρονται στους Τιμοκαταλόγους αὐτούς, τὸ γραφεῖο τῆς Διαπλάσεως δὲν προμηθεύει.

5. — Κάθε παραγγελία γιὰ βιβλίο, — εἴτε Τόμο Διαπλάσεως, εἴτε Τόμο «Βιβλιοθήκης», εἴτε ἄλλο, — καὶ γενικὰ κάθε παραγγελία πρὸς τὸ Γραφεῖο τῆς Διαπλάσεως γιὰ συνδρομὴ, ἀνανέωση, ψευδώνυμο, Μικρὴ Ἀγγελία, κλπ. κλπ. — πρέπει νὰ συνοδεύεται ἀπὸ τὸ ἀντίτιμο, γιατί ἀλλοιῶτα δὲν ἐκτελείται. Καὶ τὸ ἀντίτιμο πορεῖ νὰ στέλνεται :

Α'. — Ἀπὸ τὸ Ἑσωτερικὸ: α') μὲ ταχυδρομικὴ πινακὴ β') μὲ ἐλληνικὰ χαρτονομίσματα μὲσα σὲ γράμμα συστημένο γ') μὲ ἐλληνικὰ γραμματόσημα, — ἀσφαλιστὰ ἐννοεῖται καὶ ἀκόλῃτα — ὅταν χρειάζεται συμπλήρωμα λιγότερο ἀπὸ 5 δραχμὲς. (Π. χ. θέλει κανεὶς νὰ στείλει μὲσα σὲ συστημένο γράμμα, δρ. 5.60. Βάζει ἓνα πεντάδρομο καὶ 60 λεπτὸν γραμματόσημο).

Σημείωσις. — Ὁ ἀσφαλιστερός τρόπος ἀποστολῆς χρημάτων εἶναι ἡ Ταχυδρομικὴ Ἐπιταγή. Ἀλλὰ σὲ γράμμα πού τὴ συνοδεύει, πρέπει νὰ φέρει κανεὶς καὶ τὸν ἀριθμὸ τῆς Π. χ. Ἐμβάσω μὲ τὴν ὑπ' ἀρ. 15.800 Ταχ. Ἐπιταγὴν, στ' ὄνομα τοῦ κ. Ν. Π. Παπαδοπούλου δραχ. 100. Ἐπίσης σὲ Ἀπόκομμα τῆς Ἐπιταγῆς πρέπει νὰ φέρηται τὸ γράμμα πού τὴ συνοδεύει. Π. χ. : «Τὰ χρήματα αὐτὰ εἶναι γιὰ τὴν παραγγελία πού κάνω μὲ τὸ γράμμα μου τῆς 21 Ἰανουαρίου. Ἡ παραγγελία αὐτὴ μὲ πορεῖ νὰ χρησθῇ σὲ ἀπ' αὐτὰ εἶναι γιὰ νὰ μὴ στείλετε στὴν διεύθυνσή μου ἓνα Τόμο Διαπλάσεως τοῦ 1924, ραμμένοι».

Β'. — Ἀπὸ τὸ Ἐξωτερικὸ: α') Μὲ ταχυδρομικὴ ἐπιταγή, ἀπὸ τὰ μέρη πού τὰ Ταχυδρομεία ἐκδίδουν Ἐπιταγὲς γιὰ τὴν Ἑλλάδα, (δηλαδή, σήμερα, μόνο ἀπὸ τὴν

Ἀγγλία, τὴν Κύπρο καὶ τὶς λοιπὲς ἀγγλικὲς ἀποικίες. Ἐπειδὴ όμως αὐτὲς πᾶνε πρῶτα στὸ Λονδίνο κι' ἀπὸ κεῖ βγαίνει ἄλλη Ἐπιταγή, τὰ ὀνόματα τοῦ ἀποστολέως καὶ τοῦ κ. Παπαδοπούλου πρέπει νὰ γράφονται πολὺ καθαρά, γιατί στὴν ἀντιγραφή ἀπὸ ξένους γίνονται λάθη πού τὰ κάνουν ἀγνώριστα κι' ἡ Ἐπιταγή τότε δὲν φτάνει στὸν παραλήπτη. Γιὰ τᾶλλα, βλέπε τὴν παραπάνω Σημείωση). — β) Μὲ Τραπεζικὴ Ἐπιταγή (chèque) ἐπὶ Λονδίνου, Παρισίων, Νέας Ὑόρκης Ἀθηνῶν. (Πηγαίνει κανεὶς σὲ μὴ Τράπεζα, βγάζει ἓνα τσέκ σὲ ὄνομα τοῦ κ. Παπαδοπούλου καὶ τοῦ τὸ στέλνει μὲσα σὲ γράμμα συστημένο. Ἰδιαιτὰ όμως τσέκ δὲν εἶναι δεκτὰ. Μόνο ἀπὸ Τράπεζα σὲ Τράπεζα. — γ) Μὲ χαρτονομίσματα, μὲσα σὲ γράμμα συστημένο. Ἀγγλικά, Γαλλικά, Ἰταλικά, Ἀμερικανικά, Αἰγυπτιακά, Ἑλβετικά. (Ὅταν τὰ χαρτονομίσματα αὐτὰ δὲν εἶναι Ἀγγλικά ἢ Ἑλληνικά, θὰ μετατρέπονται σὲ λίρες ἂν εἶναι γιὰ συνδρομὴ, ἢ σὲ δραχμὲς ἂν εἶναι γιὰ ἄλλη παραγγελία, μὲ τὴν τιμὴ πού θάξῃ ἡ λίρα τὴν ἡμέρα τῆς παραλαβῆς τὸν. Π. χ. στέλνει κανεὶς χαρτονομίσματα Γαλλικὰ 100 φράκων γιὰ νὰ ἀνανέωση τὴ συνδρομὴ τοῦ καὶ νὰ συνοψέψῃ τὰ ὑπόλοιπα σὲ ὅταν ἔρῃ γιὰ τὸ μνημεῖο τοῦ Πολέμου. Ἀπὸ τὰ 100 αὐτὰ φράγκα θὰ κρατηθοῦν ὅσα θάνασταιχοῦν, τὴν ἡμέρα τῆς παραλαβῆς, πρὸς 10 σελίνια, γιὰ τὴ συνδρομὴ καὶ τὸ ὑπόλοιπο θὰ μετατραπῇ σὲ δραχμὲς καὶ θὰ περάσῃ σὲ ὄνομα τοῦ κ. Παπαδοπούλου. — δ) Μὲ ταχυδρομικὰ ἐντάλματα (Postal Order) τῶν Ἀγγλικῶν Ταχυδρομείων. Ἐπ' αὐτῷ σ' αὐτὰ τὰ ἐντάλματα δὲν χρειάζεται νὰ γράφεται τίποτα ὅτι οὕτως τὸ ὄνομα τοῦ κ. Παπαδοπούλου, οὕτως τὴν πόλιν, ἀλλὰ νὰ φέρητε τὰ κενὰ τῶν ἀσυνπληρώτων.

6. — Ξένα γραμματόσημα καὶ ξένα τοκομερίδια δὲν εἶναι δεκτὰ, γιατί δὲν ἐξαγοράζονται πιά στὰς Ἀθήνας.

7. — Ἐπειδὴ εἶναι δύσκολο καὶ δαπανηρὸ νὰ στέλνῃ κανεὶς συχνά, καὶ μάλιστα ἀπὸ τὸ ἐξωτερικὸ, μικρὰ ποσὰ γιὰ τὶς μικρὲς του παραγγελίες, πορεῖ νὰ στέλνῃ ἀραιότερα ἐπὶ ἓνα ποσὸ μεγαλύτερο καὶ νὰ γράφῃ στὴ Διάπλασι νὰ τοῦ ἀνοίγῃ Λογαριασμὸ. Ἀλλὰ κάθε φορὰ πού κάνει μὴ ἀποδοτικὴ παραγγελία, πρέπει νὰ γράφῃ: «τὸ ἀντίτιμο νὸ τὸ πᾶν ἀπὸ τὴν πίστωση μου». Μὲ τὴν ἐπιταγή τὸν Λογαριασμὸ εἶναι ἀκόμα πιστωμένος, γιὰ νὰ ξέρῃ νὰ στείλῃ ἄλλο ἅμα πλησιάζῃ νὰ ἐξαντληθῇ. (Αὐτὸ κάνουν πολλοὶ συνδρομηταί, καὶ τοῦ Ἑσωτερικοῦ ἀλλὰ πρὸ πάντων τοῦ Ἐξωτερικοῦ. Στέλνουν ἀπὸ 50, ἀπὸ 100, ἀπὸ 200 δρ. γιὰ τὸν ἀνοικτὸ τους λογαριασμὸ. Κι' ὅταν ἔχουν νὰ δημοσιεύσουν μὴ Μικρὴ Ἀγγελία ξὺν δραχμῶν λ. χ. ἢ νῆγορά-

σουν δύο δραχμῶν τετράδια ἢ ἓνα λυσόχαρτο, δὲν σκοτίζονται νὰ βροῦν καὶ νὰ στείλουν τὰ μικρὰ αὐτὰ ποσὰ, ἀλλὰ κάνουν ἀπλῶς τὴν παραγγελία τους καὶ γράφουν νὰ πληρωθῇ ἀπὸ τὴν πίστωση τους.)

8. — Κάθε ἐμβασμα γενικῶς γίνεται ἀπ' εὐθείας πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδοπούλου. Γράμμα μὲ χρήματα ἐσώκλειστα, χαρτονομίσματα κλπ. πρέπει νὰ σφραγίζονται καλὰ μὲ βουλοκέρι καὶ νὰ στέλνεται συστημένο. Γιατὶ ἂν χαθῇ ἡ παραβίαισθῇ, ἡ Διάπλασις δὲν φέρει καμμία ἐνδυνή.

Τελευταία Δήλωσις
Ὁ «Ὀδηγὸς αὐτὸς ἔχει 8, τι χρειάζεται νὰ ξέρῃ ἓνας συνδρομητὴς πού θέλει νὰ λαβαῖν μὲρος στὴν κίνησιν τοῦ περιοδικοῦ. Καθένας λοιπὸν πορεῖ νὰ τὸν διαβάσῃ μὲ προσοχὴ καὶ, ὅταν ἔχῃ καμμίαν ἀπορία, νὰ προστρέξῃ σ' αὐτόν. Γιατὶ ἡ Διάπλασις δὲν ἀπαντᾷ στὴν Ἀλληλογραφία, ὅταν τὴ ρωτοῦν γιὰ πράγματα πού τὰ ἔχει ὁ Ὀδηγός.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ «ΟΔΗΓΟΥ»
Ἡ Διάπλασις

ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΟΝ ΕΥΡΕΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΟΔΗΓΟΥ ΤΟΥ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΟΥ

Ἀλλαγὴ διεύθυνσεως ἢ ταινίας, Κεφ. Α', § 8, φ. 1, σελ. 9.

Ἀλλαγὴ ψευδωνύμου Κεφ. Β', § 6, 7, 8, φ. 2, σελ. 18.

Ἀλληλογραφία τῆς Διαπλάσεως Κεφ. Γ', § 1—13, φ. 2 καὶ 3, σελ. 18 καὶ 26.

Ἀλληλογραφία μεταξὺ συνδρομητῶν, Κεφ. Γ', § 21, 22, 23, φ. 3, σελ. 26.

Ἀνανέωσις συνδρομῆς Κεφ. Α', § 11, φ. 1, σελ. 9.

Ἀνοικτὸ Λογαριασμὸς, Κεφ. Η', § 7, φ. 8, σελ. 70.

Ἀνταλλαγὴ Μικρῶν Μυστικῶν, Κεφ. Δ', § 5—17, φ. 3 καὶ 4, σελ. 26 καὶ 34.

Βιβλία πολυπόμενα στὸ Γραφεῖον τῆς Διαπλάσεως, Κεφ. Η', § 4, φ. 8, σελ. 70.

Βιβλιοθήκη τῆς Διαπλάσεως, Κεφ. Η', § 1—3 φ. 7, σελ. 62.

Βραβεῖα Δημοφιλίστα ο. κ. Κεφ. Β' § 18, φ. 2, σελ. 18.

Βραβεῖα Διαγωνισμοῦ Ἑδσημῶν, Κεφ. Σ', § 16—20, φ. 7, σελ. 62.

Βραβεῖα Διαγωνισμοῦ Ἑσπαθώματος, Κεφ. Ε', § 38, 39, φ. 6, σελ. 54.

Βραβεῖα Μεγάλων, φ. 6, σελ. 54.

Κεφ. Α' § 8—10, φ. 6 σελ. 54.

Δημοφιλίστα τῶν Ψευδωνύμων, Κεφ. Β', § 9—20, φ. 2, σελ. 18.

Διαγωνισμοὶ Μεγάλου καὶ Μικροῦ, Τακτικοὶ καὶ Ἐκτακτοί, Κεφ. Ε' καὶ Σ', φ. 4, 5, 6.

Διαγωνισμοὶ Ἑδσημῶν, Κεφ. Σ', § 14—23, φ. 6, σελ. 54.

Διαγωνισμοὶ Ἀδσημῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων, Κεφ. Ε', § 15—25, φ. 5, σελ. 46.

Διαγωνισμοὶ Ἑσπαθώματος, Κεφ. Ε', § 26—39, φ. 5 σελ. 46.

Διαγωνισμοὶ πρὸς σύνθεσιν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων, Κεφ. Ε', § 1—14, φ. 4 καὶ 5, σελ. 34 καὶ 46.

Διαγωνισμοὶ Ἐκτακτοὶ (Διηγήματος, Ποιήματος, Μεταφράσεως κλπ.), Κεφ. Ε', § 40, φ. 6, σελ. 54.

Διαγωνισμῶν Ἀριθμητικῶν, Κεφ. Σ', § 2, φ. 6, σελ. 54.

Διαπλάσις τῶν Παιδῶν (Ἑδσημῶν, Ἑδσημῶν, Ἑδσημῶν κλπ.), Κεφ. Α', § 1—3, φ. 1, σελ. 9.

Ἐμβάσματα, Κεφ. Η', § 5—8, φ. 8, σελ. 70.

Ἐπικοινωνία μεταξὺ συνδρομητῶν, Κεφ. Γ', § 14, φ. 3, σελ. 26.

Ἐτος Διαπλάσεως, Κεφ. Α', § 2, φ. 1, σελ. 9.

Ἑδσημῶν, Κεφ. Σ', § 14, φ. 6, σελ. 54.

Ἰσοτιμὸν Διαγωνισμοῦ Ἀδσημῶν, Κεφ. Ε', § 22, φ. 5, σελ. 46.

Κυριακαὶ τῆς Διαπλάσεως, Κεφ. Ε', § 41, φ. 6, σελ. 54.

Λυσόχαρτον (χάρτης τῶν Ἀδσημῶν), Κεφ. Ε', § 17—18, φ. 5, σελ. 46.

Μικρὰ Ἀγγελία, Κεφ. Γ', § 15—20, φ. 3, σελ. 26.

Μικρὰ Μυστικά, Κεφ. Δ', § 1—4, φ. 3, σελ. 26.

Ἑσπαθώμα, Κεφ. Ε', § 26, φ. 5, σελ. 46.

Παιδικὸν Πνεῦμα, Κεφ. Ζ', § 10—13, φ. 7, σελ. 62.

Παραγγελία πρὸς τὸ Γραφεῖον τῆς Διαπλάσεως, Κεφ. Γ', § 4—5, φ. 2, σελ. 18 καὶ Κεφ. Η', § 5, φ. 8, σελ. 70.

Περίοδοι τῆς Διαπλάσεως Πρώτη καὶ Δευτέρα, Κεφ. Α', § 1, φ. 1, σελ. 9.

Πνευματικὰ Ἀσκήσεις, Κεφ. Η', § 1—14, φ. 4 καὶ 5, σελ. 34 καὶ 46.

Πρόνομα Συνδρομητοῦ, Κεφ. Α', § 12, φ. 1, σελ. 9.

Σελὲς Συνεργασίας Συνδρομητῶν, (Σ. Σ. Σ.), Κεφ. Ζ', § 1—9, φ. 7, σελ. 62.

Στατιστικὴ τῶν Ἑδσημῶν, Κεφ. Σ', § 23, φ. 7, σελ. 62.

Συνδρομὴ Διαπλάσεως, Κεφ. Α', § 6—7, φ. 1, σελ. 9.

Συνδρομητὸν Πρόνομα, Κεφ. Α', § 12, φ. 1, σελ. 9.

Ταινία τοῦ Συνδρομητοῦ καὶ ἀλλαγὴ ταινίας, Κεφ. Α', § 8, φ. 1, σελ. 9.

Τετράδια Μικρῶν Μυστικῶν, Κεφ. Δ', § 1—4, φ. 3, σελ. 26.

Τόμοι τῆς Βιβλιοθήκης, Κεφ. Η', § 1—3, φ. 7, σελ. 62.

Τόμοι τῆς Διαπλάσεως Πρώτης καὶ Δευτέρας Περιόδου, Κεφ. Α', § 2, 4, 5, φ. 1, σελ. 9.

Τρόπος ἀποστολῆς χρημάτων ἐκ τοῦ Ἑσωτερικοῦ καὶ Ἐξωτερικοῦ, Κεφ. Η', § 5—8, φ. 8, σελ. 70.

Τυπώματα πού χάνονται, Κεφ. Α', § 10, φ. 1, σελ. 9.

Φυλλάδια προηγούμενα, Κεφ. Α', § 6—7, φ. 1, σελ. 9.

Χάρτης τῶν Ἀδσημῶν, (Λυσόχαρτον), Κεφ. Ε', § 17—18, φ. 5, σελ. 46.

Ψευδώνυμα τῶν Συνδρομητῶν τῆς Διαπλάσεως, Κεφ. Β', § 1—5, φ. 1, σελ. 9.

Ψηφοδέλτιον τοῦ Δημοφιλίστατος, Κεφ. Β', § 13, φ. 2, σελ. 18.

ΥΠΟΜΝΗΣΕΙΣ

Ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου ἡ Διάπλασις ἐσθλὴ εἰς τὸ 49ον ἔτος τῆς. Ἡ συνδρομὴ τοῦ Ἑσωτερικοῦ ἔγινε 80 δραχ. ἢ ἑξήσια, 45 ἢ ἑξήμηνη, 25 ἢ τριμήνη. Τὸ πρῶτο φυλλάδιον κάθε μῆνος θὰ εἶναι δωδεκάσελιδον.

Παρακαλοῦνται ὅσοι ἔλξη ἢ συνδρομὴ τὸν νὰ ἀνανεώσουν τὸ ταχύτερον.

Ὅσοι θέλουν νὰ διατηρήσουν τὸ ψευδώνυμον πού εἶχαν στὸ 1926, πρέπει νὰ τὰ ἀνανεώσουν διὰ τὸ 1927 τὸ ταχύτερον, διότι κατὰ τὸν Κανονισμὸν τὰ μὴ ἀνανεωθέντα εἶναι ἐλεύθερα ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου καὶ θὰ τὰ δίδω εἰς ὅποιον τὰ ζητήσῃ.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Τάξεις : — Ἀχ, Μίμη! κατὰ τι μὲ καρφίτσα!..

Μίμης : — Δὲν πειράζει! ἔχουμε κι' ἄλλες.

Πεταλούδα

Ὁ Τότης ἀκούει νὰ λέγε πως ὁ Χρήστος παίζει βιολί μὲ τὸ αὐτί.

— Ἀδύνατο! φωνάζει. Τὸν εἶδα πολλὰς φορές. Μὲ τὸ χέρι παίζει κι' αὐτὸς ὅπως ὅλοι.

Δάμπων Ἀστὴρ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθῆναι, 38 ὁδὸς Ἑδρηπιδίου τὴν 18 Ἰανουαρίου 1927.

Ο «ΟΔΗΓΟΣ ΤΟΥ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΟΥ»

Σήμερα τελειώνει ὁ Ὀδηγός. Καὶ πάλι συσταίω τὸ προσεκτικὸ διάβασμά σου σ' ὅλους, καὶ πρὸ πάντων σου τοῦ νέου μου φίλου.

Στὸ ἔξης δὲν πρέπει νὰ μ' ἐρωτοῦν γιὰ πράγματα πού τὰ ἔχει ὁ Ὀδηγός· καὶ πού μποροῦν νὰ τὰ βρῶσιν τόσο εὐκόλως μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Ἀλφαβητικοῦ Ἑδρηπιδίου πού ἔβαλα στὸ τέλος. Εἶναι ἁμαρτία νὰ πιάω τόπο καὶ στὴν Ἀλληλογραφία γιὰ νὰ ἐξηγῶ διατάξεις καὶ κανονισμοὺς, πού ἐπιασάν ἤδη, σὲ ὅκτω φύλλα, ὅκτω δόξαρες σελίδες!

Καὶ μάλιστα, ἐπειδὴ ἡ δημοσίευσις τοῦ Ὀδηγοῦ φορτῶναι τὰ πρῶτα φύλλα κάθε χρόνου μὲ πράγματα πού τὰ ἔχουν πιά οἱ περισσότεροι, καὶ δὲν ἀφίνει τόπο γιὰ Σελίδα Συνεργασίας πού εἶναι πάντα τόσο ἐπιθυμητὴ, σκέφθηκα νὰ τὸν τυπώω στὸ ἔξης χωριστὰ σ' ἓνα βιβλαράκι πού νὰ τὸ ἀγοράζω ὅσοι θέλουν ὅταν πρωτογίνονται συνδρομηταί καὶ νὰ τὸ ἔχουν γιὰ πάντα. Ἐτοίχον καὶ κάνω ἀπὸ τὸν χρόνον. Καὶ στὸ φύλλο, γιὰ τοὺς παλινοὺς συνδρομητὰς, θὰ δημοσιεύω μόνο τὶς νέες διατάξεις ἢ τὶς τροποποιήσεις πού γίνονται κάθε χρόνο στὸν Ὀδηγό.

Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο κι' αἱ ὀκτώ σελίδες μας θὰ οἰκονομοῦνται, — πού εἶναι κάτι τί, — καὶ κάθε συνδρο-

μητὴς θάχει πῶς πρὸ χειρο καὶ πῶς ἐκρηστο τὸν Ὀδηγό του, σ' ἓνα κομψὸ βιβλαράκι τῆς τσέπης.

Σοὺ ἐνέκρινα προχθὲς τὸ ψευδώνυμο, Καστελλάν. Χαιρὼ πὺ ἐγίνες καλὰ κι' ἐλπίζω τώρα νὰ μὴ γράφῃς. Ὡ, οὐτε συγκρίσιμη ἡ προτομή μας τοῦ Πολέμου μὲ αὐτὰ τὰ τόσο λίγο ἐμοιζόντα «ἐμοιώματα» πού ἔχουν στηθεὶ ὡς τῶρα στὸν Ἑθνικὸ Κηπὸ! Τὸ ἔργο τοῦ Δούκα, καμωμένο ἐκ τοῦ φυσικοῦ, παριστάνει τὸν ποιητὴ μας ὁλοζώντανον, νὰ σοῦ μιλήσῃ πὺ λέγε. Κι' ὁ κ. Κουλουρίδης τὸ ἀπέδωσε στὸ μάρμαρο πιστότατα. Θὰ κάμῃ μεγάλη ἐντύπωσις μεθ' αὐτοῦ πὺ θάποκαλυφθῇ. Σ' εὐχαριστῶ γιὰ ὅσα γράφεις, καθὼς κι' ὁ κ. Ε. πὺ τὸν συγκρίσαν πολλοί.

Ὁ Κένταυρος, ἀπὸ τὸ Ἀρμόδιο γο, — καὶ φυσικὰ τὸ γράμμα του εἶναι λιγὰκι παλιό, — μὴ γράφει :

«Τὰ μυθιστορημὰτά σου εἶναι ἔκτακτα! Στὸ θαυμαστὸ Ταξίδι ἐγὼ δὲν θάθελα νὰ εἶμαι νᾶνος. Τί θὰ πῶν οἱ γονεῖς τοῦ Νίλς ὅταν θὰ γυρίσουν καὶ δὲν θὰ τὸν βροῦν...

Νὰ ἴδωμε καὶ πὺς δὲ πείσῃ ὁ Μοκὸς τὴν Ἰσλὴ νὰ πάγῃ μαζί του στὸ Παρίσι.» (Εἶπαμε ὅμως εἰς συνέθεσιν τὸ ἐναντίον : ἡ Ἰσλὴ ἔπεισε τὸν Μοκὸς...)

«Τὴ χαρὰ θὰ ἔχῃ ἡ μητέρα τοῦ Τζᾶν ὅταν θὰ μάθῃ ἐπὶ δὲν ἐκλεψε αὐτὸς τὰ χρήματα! Καὶ θὰ τὸν ἀφίσουν ἀκόμη στὸ ἐργαστάσιον ; ἢ θὰ τὸν πάρουν μαζί τοὺς στὴν ἐξοχὴ ;»

(Ὡ! οὐτὸ τὸ ἓνα οὐτὸ τὸ ἄλλο...)

«Καὶ πόσες χιλιάδες δραχμὲς θάρπᾳξῃ ὁ Μπέμπης ὡς ἀρχιλόσταρχος στὸ Μεγάλο Βουνὸ πὺ θέλει νὰ πάγῃ ;...»

«Α, ὅσο κι' αὐτό... μὴ φαίνεται ἐπὶ κατὶ ἄλλο θάρπᾳξῃ ὁ ἥρωας μας, κατὶ ἄλλες χιλιάδες... πὺ θὰ βάλῃ καὶ στὴν τσέπην του.

Ὁ Ἑλενθέριος Ρουσσάκης γιὰ τὴν 33 Κυριακὴ : «Μὰ τί ὠραία, μὰ τί ἔκτακτα πὺ τὰ λέει ὁ δαιμονισμένος αὐτός Ἀνάνιας! Φαίνεται ἐπὶ ἡ ἀνάπαυσίς του ἐπὶ ὅκτω χρόνια τὸν ἀναζωογονήσε πὺ πολὺ. Δὲ βρῶκα λόγια νὰ σ' εὐχαριστήσω, ἀγαπητὴ μου, γιὰ τὴ χαρὰ πὺ μὰς παρέσχες...»

Ὅσο γιὰ τὴν κακὴ κατὰστασιν στὴν ὁποία τοῦ ἔφθασε τὸ 50 φύλλο, δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι σφαιλεῖται στὴν ἀπροσέξια τοῦ ταχυδρόμου.

Ἀπὸ ἐδῶ τὰ φύλλα μου ψεύθουν σὲ ἀρίστη κατὰστασιν. Οὐ στέλνω ποτὲ φύλλο χαλασμένο ἢ σφισμένο ἢ «κακέντυπο» ὅπως λέγονται τα φύλλα πὺ χαλῶν σὲ τυπογραφείῳ. Καθὼς σὰς εἶπα καὶ ἄλλη φορὰ, αὐτὰ τὰ χρησιμοποιεῖται γιὰ ταινίες, γιὰ περικαλύμματα.

Ἀπὸ τὸ γράμμα τῆς Ἑλίας : «Δὲν μπορεῖς νὰ φαντασθῇς τὰ γέλια πὺ ἔκανα μὲ τὸν Ἀνάνια τῆς Κυριακ

Η Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Κωνσταντίνου Διογένην (ἐίδες βέβαια τὴν ἐγκρίσιν) πολὺ μοῦ ἄρεσε τὸ πρῶτο σου γράμμα καὶ θὰ ἤθελα νὰ μοῦ γράψης συχνά! **Ροδόλευκην** (δὲν ἔλαβα ἄλλο γράμμα σου ἀπὸ τώρα) ἐκεῖνο τῆς 24 Δεκεμβρίου) καὶ 8-μῶς μοῦ ὑποσχέθηκες νὰ μοῦ γράψης τὸν χειμῶνα τακτικά! **Νεράϊδα τοῦ Γαλαῦ** (ἡ Κοτοπούλη ἐπικίετ' ἐπὶ «Στέλλα Βιολάντη» ἀπαράλλαχτα ἔπως τὴν ἔχει γράψει ὁ κ. Σ. τί ἐννοεῖς λοιπὸν μὲ αὐτὸ πὺλ; σοὺ φάνηκε ἀλλαγμένη; τὰ ποιήματά σου πολὺ συμπαθητικά, μὲ πολλὰ ὁμορφες ἰδέες, ἀλλὰ ἄτεχνη ἀκόμα ἡ στιχοτυπία!) **Αὔραν τοῦ Εὐξείνου** (τὴν καίμεν τὴν γιανιά! φίλησέ μου τῆς τὸ χέρι!) **Γαλάσιον Οὐρανὸν** (ἡ αὐτοβιογραφία σου πολὺ ὠραία γραμμένη καὶ πολὺ συγκινητική! καὶ τὰ ποιήματά σου, σχετικὰ μ' αὐτὴν, τὰ ἐνοίωσα καλύτερα καὶ μοῦ ἄρεσαν) νὰ μοῦ στέλνῃς ἀργότερα γιὰ τὴν Σελίδα!) **Οαῖδα** (εἶναι ξαναδημοσιευμένο στὸν τόμο τοῦ 1923 μὲ τὸν τίτλο «Πυρεθόντας τύχη» χαίρω ποὺ ἐγίνες καλὰ!) **Σίφωνα** (ἐννοεῖται, οἱ λέξεις τοῦ Ἰνδικοῦ Γρίφου ἀποτελοῦν ἕνα ρητό, ἕνα γινώμιό, μιὰ παροιμία κτλ. ἔπως καὶ τοῦ ἀπλοῦ Γρίφου) καὶ κάθε λέξις δρίζεται μὲ τὸ ἀρχικὸ τῆς, τὸν ἀριθμὸ τῶν ἄλλων τῆς στοιχείων καὶ τὸ εἶδος τῆς γραμματικῆς: π. χ. Τ6 (ὀδισιαστικόν) = τράπεζα! **Πάτερ-Παχούμιον** (καφά-λι ἐννοοῦμε τὸ ἀρχικὸ γράμμα, λαίμω τὸ δεύτερο, μέση τὸ μεσαῖο, οὐρὰ τὸ τελευταῖο) καμμιὰ φορά, τὰ δυὸ τελευταῖα μαζί λέγονται καὶ πόδια! ἔτσι ἐπεκράτησε στὰς «Ἀσκήσεις»! **Ναυτοπούλαν** (τί; ἀνδρὸς δεχόμενος ὁ Φούσκας, ἡ ἀδελφοῦλα σου θάθελε νὰ βῇ μὲ τὸ Μπέμπη; πές τῆς ἐπὶ τὴν ἐπρόλαβε ἐν ἄλλο κορίτσι, καθὼς θὰ ἰδῇ σὲ λίγο...) **Βόσπορον** (αὐτὸ σοὺ ἐνέκρινε! περαστικά!) **Ελαφίαν** (χαίρω πολὺ γιὰ δὲ γράφε μου συχνά!) **Μέγαν Ἀλέξανδρον** (μετὰ χαρὰς! ἔκαμες πολὺ καλὰ, μικροῦλῃ μου φίλε!) **Νυκτολούλουδο** (ἔτσι! καλλίον ἀργὰ παρὰ ποτέ!) **Ἀκανθάκι** (ἔστειλα) πρὶν δημοσιευθῶν τὰ ποτελέσματα, θὰ δημοσιευθῶν αἱ λύσεις: καὶ εἰ θὰ ἰδῇς ἀν' ἦταν σωστὲς οἱ δικές σου!) **Λάμποντα Ἀστέρτα** (ποῖος τὴ χιρὰ σου λοιπὸν ποὺ θάρχεις καὶ σὺ ραδιοφῶνοι καὶ πότε αὐτό;) **Αἰγυπτιάν** (πολὺ εὐχαρίστως γιὰ τὴν Σελίδα, ἐγνοεῖται!) **Ιω. Μ. Χαλκουτάκη** (ἔστειλα ναι, θυμοῦμαι πολὺ καλὰ τὴ μητέρα σου, τὴν παλιά μου φίλην, τὰ σέβη μου!) **Γαυριώτικο Μελέτι** αὐτὸ σοὺ ἐδιόλεξα γράφε μου! **Φουναρεῶν** (ὄχι, οἱ Κιρκιὰς διχωνίζονται δλοι μαζί! ἡ ἔκτασις τῆς ἀπαντήσεως δὲν δρίζεται! πάντως δὲν πρέπει νὰ εἶναι ἐκτενέστερη ἀπὸ ἕνα συνηθισμένο γράμμα!) **Ἀγνήν Γρ. Νοταρά** (ἔλαβα εὐχαρίστως!) **Χιόνη, Φωτιάν, Μιρκαν, Νόραν, Ναυτίλον** κτλ. κτλ. **Ἡλιόβγαλτην, Ονειρώδη Χορόν, Ἀθάμαντα, Ξανθὴν Γαλαρομμάταν, Δ. Σαρφατῆν, Μιρκὸν Ἀθηναῖον** (ἔστειλα.)

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

(ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 231 Διαγωνισμοῦ. Αἱ λύσεις δεχταὶ μέχρι 22 Μαρτίου.)

97. Δεξιόγραφος

Τὸ πρῶτο μου κραυγὴ τοῦ χιρὰ, Τόλλο μου τόχει κάθε ψῆρι Στὸ δέγμα του σὺν προστασίᾳ...

Καὶ μὲ αὐτὰ τὰ δυὸ μινάχα, Ὁ λύτης κτίζει μὲ καμμάρι Γνωστή σας πόλη σ'τὴν Ἀσία Ἑλληνικὴν Ἰδεώδες

98. Συλλαβογράφος - Ἀναγραμματισμός.

Ἀκλίτα δυὸ ἐκόλλησα Καὶ κοίταξα καὶ ἀπόρησα: Ἔτσι μοῦ κάνουνε κλωστή, Κι' ἄλλοιως μιὰ χώρα μας γνω- Ἄν τώρα τὴν ταραξῶ, [στή: Μιὰ προσεσχὴ θὰ φτάξω, Που ἂν καὶ αὐτὴν θελήσω Λιγὰκι νὰναλῶσω, Ἐνα ζευγάρι πάλι Ἀκλίτων θὰ προβάλλῃ.

Ἀττική Ἀδύη

99. Στοιχειοτόνογράφος

Ἄν τὴν κόψης πρὸς τὸ τέλος Καὶ τὸν τόνο τῆς κινήσης, Ἀπὸ πόλη τῆς Ἑλλάδος Μιὰ βασιλίσα τῆς Ἰδίας Μ' ἐυκολία θάναστήσης.

Βάρκα τοῦ Κανάρη

100. Μεταγραμματισμός

Βγάξω Βήτα, βάζω Μι Καὶ σοὺ κάνω στὴ στιγμή Ἀπὸ μέρος τῆς οἰκίας Πόλη ἀρχαία τῆς Λυκίας.

Εὐδράτης Παξινός

101. Τρίγωνον

Αὐτοκράτειρα τοῦ Βυ- ζαντίου. Ὁ, τι σκο- τῶναι κυνηγός. Τρο- πικὸν ἐπιτομήμα. Ἀροσιεῖ. Χρονικὸν ἐπιτομήμα. Ἀνθη. Σύμφωνον.

Καὶ καθέτως τὰ ῥῥα.

Τσοῦτρα

102. Κρυπτογραφικόν

123456789 = Μέγας Αὐτοκρ. 2346 = Καθ' ὕπνον. 32729 = Σημ. τ. δριζόντος 4674 = Πόλις τ. Ἑλλάδ. 54629 = Νῆσος τ. Αἰγ. 645789 = Τεχνίτης. 78329 = Νῆσος τ. Αἰγ. 818 = Θεός. 954678 = Πόλις τ. Ἑλλ.

Ταρδιφ

103-107. Φωνηεντόγραφος

Τὴ προσθήκῃ ἐνός καὶ τοῦ αὐ- τοῦ φωνήεντος, ὅσα ἴδιαι φο- ρὰς ἐπαναλαμβάνομεν, εἰς τὰ κάτωθι σύμφωνα, τῶν ὁποίων ἡ τάξις εἰς ἕκαστον σφῶδον δύναται νὰ μεταβληθῇ, νὰ σχηματισθῶν πέντε λέξεις:

λοπξ - γμχο - δομ - λκμκ - γμμο.

Κυρὰ Κυραλίνα

108. Ποικίλη Ἀκροστιχίς

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρῶ- τῆς τῶν κάτωθι ζητούμενων λέ- ξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθέτης, ἀποτελοῦν μεγάλην νῆ- σον τοῦ Αἰγαίου:

1, Ἀρχαία πόλις τῆς Κιλικίας 2, Φωτιστικόν 3, Κούρας περί- φημος εἰς τὴν Ἑλλάδα 4, Πό- λις τῆς Κεφαλληνίας 5, Βασι- λεὺς τῆς Φρυγίας.

Κορμοχαλάστρα

109. Φωνηεντόλιπον

πδδ - τ - χος Ἡλιόβγαλτη

110. Γρίφος

τε	τε	1	1
τε	τε	1	Π
τε	τε	1	1
τε	τε	1	Γ. Ι. Σ.

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

111. Charade

Mon premier sur la table, Mon second à l'étable, Mon tout un arbre commun Dont l'ombre protège bien.

Ἀμλετ

112 - 116. Lettre Magique

Remplacez une lettre à cha- cun des mots ci-dessous par une autre, partout la même, et formez sans anagramme cinq autres mots:

loin, ville, moi, lièvre, vis.

Ἄννα Κουτρούλλη

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 45

694. Ἀσσυρία (Ἀσῆρ, οἶα.) - 695. Φθόνος-φόνος. - 696. Ἰά- σων-Ἰασώ. - 697. Χολομών-Σο- λωμών. - 698. Α

ΑΝΑ

ΡΟΔΟΝ

ΑΜΟΡΓΟΣ

ΠΡΟΠΟΝΤΙΣ

ΚΑΡΑΪΣΚΑΚΗΣ

699. Μῆλος, μῶλος, πῶλος, πό- λος, πόνος, ὄνος, οἶνος, Αἶνος. - 700. Τόπι. (ΤοΤΟ, Πίτσα...) - 701. ΤΕΛΑΜΩΝ - ΔΑΚΩΝΙΑ (Τηλέμαχος, Ἐρᾶτοσθένης, Λύ- κος, Αἰὼν. ΜίΝως. Ὁρίων, Νε- Απολις.) - 702. Τῆς παιδείας αἱ μὲν οἷζαι πικραὶ οἱ δὲ καρποὶ γλυκεῖς. - 703. Εἰσαὶ ἀξίεπαιρος διότι μ' ἔλυσες. (εἰς ε α, εἰ ἐπ' Αἶνος, δύο τί, μ' ἔλ εἰς ες.) - 704. Le ver-à-soie - 705. Mieux vaut tard que jamais.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἅπλᾳ στοιχεῖα δρ. 6 (τὸ ἐλαχιστὸν τίμημα.) Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτὰ ἡμέ- ρας, μὲ παχὰ δὲ στοιχεῖα λεπτὰ 70 κα μὲ κεφαλαία δρ. 1. Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 3. Ὁ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

(ΚΖ' - 123)

Σύλλογος Ἑρμῆ, εὐχαριστῶ γιὰ τὴν εὐ- χὴν σας. Ναυτοπούλα

(ΚΖ' - 124)

Χίλιες εὐχὲς γιὰ τὴν γιορτὴν σου, ἀγαπη- μένη μου Νίτσα. Ἰνδιάννα

(ΚΖ' - 125)

Τρελλὸ Γενναῖοπαῖδι, Μ. Μυστικὰ ἔστει- λα πρὸ πολλοῦ τὰ ἔλαβες! Ἀλληγορα- φικὰν δέχομαι Δίς (ΚΖ' - 64). Σίφωνα

(ΚΖ' - 126)

Σκανδαλιάρκα, Μιρέζα, Αἰγέκλημα, Μάγισσα, ἀνταλλάσσομεν πετραδιά- κια Δίς: Μίνα Χρόνη, Πουληθρα Κο- νορίας.

Ἡλιόβγαλτη

(ΚΖ' - 127)

Βραῖλα, ἔλαβα πολὺ ὁμορφα. Β. Δ. Χ., γιὰ τὰ χαιρετισμὰτα εὐχαρι- στῶ ἡ Τερψιχόρη τί γίνεται!

Ἡλιόβγαλτη

(ΚΖ' - 128)

ΠΑΙΔΙΑ, ὅλοι ὅσοι ΤΑ ΚΡΙΝΑ τὸν πῆφο σας. Τὰ συσταίνω θερμὰ σὲ κά- θε μου φίλο.

(ΚΖ' - 129)

Μπαίνοντας στὸ θερπνὸ Σαλονάκι τῆς Διαπλάσεως χαιρετῶ ὅλους καὶ ἔλες, ΝΑΥΤΙΛΟΣ

(ΚΖ' - 130)

Παρακαλῶ τὸ ΚΙΩΤΙΚΟ ΔΙΑΒΟΛΑΚΙ νὰ ἀν- ταλλάξῃ μετ' ἀλληγογραφία. ΑΚΑΝΘΑΚΙ

(ΚΖ' - 131)

ΠΡΟΣΕΧΩΣ ΠΡΟΣΕΧΩΣ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ ΑΓΝΩΣΤΩΝ

(ΚΖ' - 132)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΤΩΝ ΠΑΛΙΑΤΩΝ ΤΜΗΜΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΣΤ' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ: Ἀπαν- τήσεις 31. Βραβεύθηκαν: Α' ΚΡΙΝΟ- ΛΕΥΚΗ ΝΕΡΑΪΔΑ (Ἀετιδὲς Ε. Ροστάν), Β' ΒΕΑΤΡΙΚΗ (Deux gamins aux lions), Γ' Ι. ΞΑΝΤΟΡΙΝΑΙΟΣ (Tartarinus Daude), Στεί- λате πεντάδραχμο ταχυδρομικῶς.

Διαγωνισμῶν ΓΚΡΙ ΠΑΛΙΑΤΩΣ

ΤΜΗΜΑ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑΤΟΣ Διαπλάσσομεν, ψηφίσατε τὸν Πανδι- απλαστικὸν Σύνδεσμον 1926.

ΔΑΦΝΟΣΤΕΦΕΣ 21. ΡΟΔΑΛΗ ΑΥΓΟΥΛΑ, ΤΑ ΚΡΙΝΑ, ΓΛΥΚΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ, ΑΠΟΓΟ- ΝΟΣ ΗΡΩΝ.

Θερμὰ εὐχαριστοῦμε ὅσους ψηφίσαν τὸ ψευδώνυμό μας ΔΑΦΝΟΣΤΕΦΕΣ 21 ποὺ πῆρε Α' Βραβεῖο.

Ὁ Πρόεδρος ΔΕΣΠΡΟΣ ΠΑΛΙΑΤΩΣ Δημοψηφισματῶν ΜΙΚΡΟΣ ΠΑΛΙΑΤΩΣ

(ΚΖ' - 133)

ΜΗΛΟΛΟΓΩΝ Υποψήφιος τοῦ Δημοψηφισματος.

(ΚΖ' - 134)

Ὁ Σύλλογος ἙΡΜΗΣ, εὐχεται στὸν Πρόεδρό του χρόνις πολλὰ γιὰ τὴν γιορτὴν του.

(ΚΖ' - 135)

Δὲν μπορεῖτε νὰ μὲ ἀποκαλύψετε. Διαπλάσιόποις

(ΚΖ' - 136)

Κάποιον γνωρίζω ἄς φυλαχθῇ, Διαπλάσιόποις

(ΚΖ' - 137)

Ταράν, ἀπάντησε ἀν' δέξασαι νὰ ανταλ- λαξῶμεν Μικρὰ Μυστικά.

Διαπλάσιόποις

(ΚΖ' - 138)

ΘΕΚΛΑ, ΑΛΕΞΙΑ, ΝΙΚΗΤΑ, (ηλιόφθοες, δὲν μπορεῖτε νὰ κρατηθῇτε ἀλληγογρα- φοῦμε;

(ΚΖ' - 139)

Στέλλω ἕνα φιλικὸ χαιρετισμὸν σ' ὅλα τὰ Διαπλάσσομεν.

ΑΝΑΤΟΛΙΑ

(ΚΖ' - 140)

Ανταλλάσσομεν κάρτ ποστάλ μὲ ὅλα τὰ Διαπλάσσομεν καὶ Διαπλάσομενες. Δίς: Σταμάτιον Δαμναλῆν (Διὰ Ἀλκην καὶ Ντόλλυ) Ἀλεξανδροπούλου.

ΑΚΗΣ. ΝΤΟΛΜΥ

(ΚΖ' - 141)

Διαπλάσομενες, δεχθῆτε στὸν κύκλο σας τὴν ἀδελφοῦλα μου Σκερταῖα.

Ἀνδρομέδα

(ΚΖ' - 142)

ΨΗΦΙΣΤΕΣ ΜΕΔΟΥΣΑΝ, ἐλπίζοντας πως τὰ καλὰ Διαπλάσσομεν θὰ μὲ μνη- σθῶν. ΠΡΙΓΚΙΨ ΝΙΚΟΛΑΪ ΕΦ, μὴν ἀργοπορεῖς,

(ΚΖ' - 143)

ΠΟΚΑΛΥΨΕΙΣ: Συλλεξ. Παρίετ-Καίτη Φόρου. Ἀγαπᾷ Διαπλάσσομεν, ΚΑΘΗΚΟΝ

μας εἶναι νὰ δώσωμε πῆφο στὸ ὑπέρτε- ρο ψευδώνυμο. Ἀς ψηφίσωμε λοιπὸν ὅλοι τὴν ΜΕΔΟΥΣΑΝ.

ΝΙΚΟΣ ΣΤΑΥΡΟΠΟΥΛΟΣ

(ΚΖ' - 144)

Διαπλάσσομεν, ἀρχίζω ἀπὸ τὴν Ἀρτε- μι Ἀμαρυσία - Μορᾶλη. Φυλαχθῆτε, θὰ ἐξακολουθῶ.

(ΚΖ' - 145)

ΥΑ ΕΥΠΟΨΗΦΙΑ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑΤΟΣ

(ΚΖ' - 146)

Μακρὸ παλτό, πανταλὸν κοντό, κάλ- τας κοντές, γυμνασιακὰς μπιεμπές, Βιολίστας μουσικός, περπατᾷ κυρτός, πο- δαράκια στραβά, ποὺ λέγεται ΤΑΡ...ΖΑ...Ν.

Ζίλδα ἡ Ἀγρία

(ΚΖ' - 147)

Ρωμπε, χίλιες εὐχὲς γιὰ τὴν γιορτοῦλα σου. Τραυματίας τοῦ 1913

Τὸ πρῶτιστον καθήκον τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ εἶναι ἡ ἐγκαιρὸς ἀνανέω- σις τῆς συνδρομῆς του.